

Pe aripi de vultur

Mulțumirea

Nr. 4
2019

4

Miriam sau Mical?

12

Când salvarea
ajunge prea târziu

15

Carnea ta și
fratele tău

Biblia practică

Miriam sau Mical?	4
Mulțumind lui Dumnezeu și prinzând curaj	20

Din prezent

Mulțumirea la masă	8
--------------------------	---

Hrană de rumegat

Când salvarea ajunge prea târziu	12
--	----

Studiu biblic

Carnea ta și fratele tău	15
--------------------------------	----

Concurs biblic

.....	23
-------	----

Vestea Bună

“Poți să-mi spui care este calea către cer?”	24
--	----

"Ei au primit Cuvântul cu toată bună-voința, cercetând zilnic Scripturile."

FAPTELE APOSTOLILOR 17:11

Editură:

The Bereans Publishing Ltd.,
United Kingdom
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
revista.clickbible.org

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictograme; pag. 1, 4, 8, 12, 15, 20,
24

Când mulțumirea dezvăluie inima Lui

Sunt unele momente de uscăciune spirituală, în care singurul remediu este recunoștința. Lipsește plinătatea clipelor, savoarea vieții lângă Domnul tău.

...Poate că ai uitat să mulțumești.

Și nu doar pentru liniștea și pacea țării. Ci pentru tot ce ai în aceste clipe în Domnul. Pentru dragostea Lui fierbinte cu care te copleșește chiar și acum, când tu ești indiferent. Pentru darurile Lui mereu înnoite, chiar și când uiți să le vezi sau uiți să le primești ca din mâna Lui, mulțumindu-L.

Nu lua nimic ca un lucru de apucat. Toate îți sunt oferite. În spatele oricărui dar este mâna străpunsă a Dăruitorului.

Mulțumește pentru fiecare lucru pe nume. Fă-ți timp să mulțumești. Atâta vreme cât El nu obosește să-ți dea, nu fi nici tu prea ocupat să-L mulțumești.

El nu Se plictisește să îți presare în cale nici chiar cele mai mărunte bunătăți, care îți umplu zilele de frumusețe. Deci nu te plictisi să revii mereu în rugăciune ca să-L mulțumești. Mulțumirea se deprinde. Stăruiește în ea.

Te va încălzi dulceața inimii Lui.

Iar în momentele când lăuntru tău este plin de cereri și de rugăminți, dar ți-e teamă să îndrăznești la tronul de har sau ți se pare că, și dacă strigi, rugăciunea se stinge înainte să fie auzită de Domnul, încearcă o clipă să privești lucrurile din perspectiva Lui. El “dă hrana puilor de corb care strigă” (Ps. 147:8,9). Imaginează-ți aceasta: Dumnezeu privește la puiul de corb care strigă pentru hrană, iar la mică distanță de el ești tu, care strigi către El în nevoia ta. Și te îngrijorezi dacă nu cumva îl deranjezi cu cererea ta sau dacă ar trebui să-ți rezervi îndurarea Lui pentru ocazii de urgență... Uiți că El a dat pentru tine pe Fiul Său Preaiubit? Strigătul puiului de corb îl aude și nu-l este indiferent. Și tocmai la tine să fie prea mult? De câte ori strigă puiul pentru hrană? Oare doar când e aproape mort de foame? Mă îndoiesc. “Mare este Domnul nostru și mare în putere” (v. 5).

N-a promis că va face nici exact ce îi ceri și nici atunci când îi ceri. Psalmistul spune: “Iubesc pe Domnul, pentru că a auzit glasul meu, cererile mele” (Ps. 116:1). Nu pentru că mi-a promis că va face întocmai, ci, simplu, pentru că a auzit. Această încredere deplină în dragostea Lui îl onorează. “Plăcerea Domnului este în cei care se tem de El, în cei care-și pun speranța în bunătatea Lui” (v. 11). E o desfătare pentru inima Lui ca tu să te abandonezi în mâna Sa, sperând totul de la bunătatea Lui.

Și mai departe? “Răspundeți Domnului cu mulțumire” (Ps. 147:7).

“Avem nevoie de un simțământ profund al dragostei Sale perfecte în noi și al înțelepciunii Lui infinite în toate căile Sale față de noi, astfel încât să nu dorim să schimbăm nimic din ele nici dacă am putea și să nu dorim să mișcăm un deget pentru a ne schimba poziția și împrejurările” (C.H.M).

Monica Drăgan

Miriam sau Mical?

Exod 15:2, 2 Samuel 6

Marea Roșie, Israel

Două femei care dețineau poziții proeminente în Israel și care formează un contrast izbitor între ele, și care ne pot sluji ca exemplu și călăuză în aceste vremuri din urmă. Amândouă au fost în strânsă legătură cu conducători ai poporului lui Dumnezeu, pentru că una a fost sora lui Moise, iar cealaltă soția lui David. Amândouă au fost martore la grija grațioasă a lui Dumnezeu față de poporul Său și la eliberarea lor de mâna dușmanilor lor. Amândouă aveau un motiv de bucurie că instrumentul ales de Dumnezeu pentru împlinirea planurilor Sale era cel care avea sau ar fi trebuit să aibă cel mai prețios loc în inima lor. Una a recunoscut

privilegiile, și-a răspuns cu mulțumire plină de bucurie; cealaltă a încercat prin cuvintele ei amare, disprețuitoare, să toarne pelin în paharul plin de bucurie sfântă al soțului ei.

Atunci când Iehova și-a condus poporul ales victorios prin marea Roșie, iar dușmanii lor altădată îngrozitori, zăceau “morți pe țărmul mării”, ei, împreună cu Moise, ca și conducători ai mulțumirii lor, au înălțat către cer un cântec de mulțumire: “Voi cânta Domnului pentru că este foarte înălțat. A aruncat în mare pe cal și călărețul lui.”

Iar Miriam, sora lui Moise și a lui Aaron, cu tamburina în mână, a condus femeile în dansul care era un ecou al cuvintelor fratelui său, încurajându-l pe el și pe ceilalți cântăreți.

Ea nu a căutat să estompeze entuziasmul lui; ea nu i-a sugerat ca să fie mai adunat și demn în maniere, să se gândească mai bine la poziția lui de lider (aproape rege) în Israel, și să lase conducerea unor asemenea probleme, ca și cântatul, unei persoane mai puțin impunătoare. Nu, ea a ales exact cuvintele pe care el le-a folosit, și (fără îndoială dintr-o inimă plină) a încurajat continuarea cântecelor de laudă. “Cântați Domnului”, a fost refrenul ei, Domnului “pentru că este foarte înălțat. A aruncat în mare pe cal și călărețul lui.”

Adevărat, mai târziu a fost un moment în care Miriam a uitat respectul datorat poziției dată de Dumnezeu și caracterului nobil al fratelui mai mic și s-a alăturat lui Aaron în vorbiri de gelozie și răzvrătire împotriva lui. Dar putem să concludem că acest episod trist a fost o excepție față de ținuta generală a vieții sale, din moment ce Duhul Sfânt vorbește despre ea ca despre o “profetă” (Exod 15:20), și de asemenea asociază numele ei într-un mod onorabil cu acela al

fratelui ei ca și conducător al poporului ales al lui Dumnezeu (Mica 6:4).

Câteva sute de ani mai târziu, o altă femeie, dintr-o poziție înaltă, a avut ocazia să ajute și să încurajeze, nu pe fratele, ci pe soțul ei, în acțiunea de mulțumire față de Dumnezeu care îl eliberase și pe el și pe poporul Său.

Cum s-a folosit de această oportunitate?

David aducea chivotul lui Dumnezeu după mulți ani de izolare de la locul potrivit de la Ierusalim, “cetatea marelui împărat”. Inima lui era plină de laudă și mulțumire, și, punând de o parte hainele împărătești, îmbrăcat simplu cu “un efod de în subțire” a dat loc bucuriei sale, “juca și sărea înaintea Domnului,” și de asemenea strigător de bucurie în care i s-a alăturat tot Israelul.

Dar soția sa Mical? Privind de la fereastra, sa a văzut aceasta, pentru ea o prezentare indecentă, și cu o inimă rece și neatinsă de sentimentele care străluceau în inima lui David, a disprețuit în secret pe soțul pe care altădată îl iubea cu putere. A intrat

triumfător în cetate, a pus chivotul “în cortul pe care David îl întinsese pentru el” și a “înălțat arderi de tot și jertfe de pace înaintea Domnului.” Bucuria lui David nu era aceea emoțională a naturii, ci avea o temelie sigură în ceea ce prefigura jertfa lui Hristos; orice altă bucurie el știa că este deșartă și efemeră.

A dorându-L pe Dumnezeu, dăruitorul a tot ceea ce este bun, gândurile sale se întorc acum spre poporul Său: “a binecuvântat poporul în Numele Domnului oștirilor” și a oferit cu generozitate pentru nevoile lor temporale. Apoi, odată încheiată slujirea sa publică, el nu a uitat relațiile lui domestice: “și David s-a întors să-și binecuvânteze casa.”

Dar ce fel de salut l-a întâmpinat chiar la ușă? Mical, soția lui, a venit să-l întâmpine ca fiica lui lef-ta cu “tamburine și jocuri”? Buzele ei erau pline de laudă ca cele ale lui Miriam cu un cântec de laudă pentru Iehova? Sau dacă în acele zile era nepotrivit la o regină, a venit măcar să-și întâmpine soțul spunându-i cuvinte pline de simpatie drăgăstoasă și felicitări? Vai, nicidecum! Departe de a se pocăi de sentimentul de dispreț care se ridicase în inima ei la intrarea lui David în cetate, ci l-a hrănit pentru ca acum să izbucnească în cuvinte

amare de batjocură, nevrednice de o soție, o femeie și o regină - cu totul nepotrivite pentru soția “omului după inima lui Dumnezeu.”

“Cât de onorabil s-a arătat azi împăratul lui Israel” a exclamat ea sarcastic. Haina de în și efodul lui David erau demne de dispreț în ochii ei: ea aprecia hainele împărătești. Ea aprecia pe *împărat* nu pe *închinător*. Și fără îndoială că pentru orice ochi, în afara ochiului credinței, era ceva ridicol și de disprețuit în scena la care tocmai fusese martoră. Un rege dansând, sărind și strigând în fața supușilor săi!

Ah! Dar răspunsul lui David face totul clar. “Fusese *înaintea lui Iehova*.” Da, acesta era secretul uitării sale de sine. Pentru el, nu acționase în prezența oamenilor în felul acesta, ci în prezența lui Dumnezeu. Înaintea oamenilor săi era foarte potrivit să-și poarte hainele regale și să se poarte cu demnitate, în scurt să se poarte “ca un adevărat rege.” Dar în prezența lui Iehova, cu o ocazie specială de mulțumire, el era mai degrabă un închinător decât un rege: nu i se potriveau hainele splendide de om de stat, ci haina de în simplu și efodul preoțesc.

Dar aceasta era o taină despre care “Mical, fiica lui Saul” nu știa nimic. Când David, într-o ocazie anterioară, nu a ascultat de porunca lui Dumnezeu și astfel chivotul a fost purtat într-un car nou în loc să fie de leviți, nu citim că Mical sau altcineva ar fi avut ceva cu el; *dar acum*, când și-a judecat greșeala, și acționa în deplin acord cu gândul lui Dumnezeu, Satan a stârnit imediat un adversar împotriva lui chiar în propria lui casă.

Nu avem și noi ceva de învățat de aici? Ne alăturăm și noi vocile cu bucurie corului de laudă care se înalță către Dumnezeu!

nostru? Oare noi, chiar dacă nu suntem implicați prea mult în slujire activă, ajutăm și încurajăm slujitorii lui Dumnezeu prin simpatie plină de dragoste? Sau acționăm ca frâne, reci sau căldicei noi înșine, aruncând apă rece pe lauda și lucrarea altora în a căror inimi locuiește o mai mare bogăție de dragoste și mulțumire decât în a noastră?

Suntem oare ca Miriam sau ca Mical?

Autor anonim

UN GÂND DE MULȚUMIRE...

CÂT PĂȘEȘTI PE CALEA VIEȚII, CARE TRECE NE-NCETAT,
CÂND TE UȚI CU NOSTALGIE ÎN TRECUTUL DEPĂRTAT,
ȘI PRIVEȘTI CU PREȚUIRE CĂTRE CEL CE S-A JERTFIT,
CU UN GÂND DE MULȚUMIRE, SĂ-ȚI SLUJEȘTI NECONTENTIT!

AȘA ȚI-AI GĂSIT SCĂPAREA, OM PIERDUT ȘI VINOVAT!
LA ISUS MÂNTUITORUL CE-A MURIT ȘI TE-A SALVAT.
VIAȚA MERGE MAI DEPARTE, SĂ ALEGI, SĂ-ȚI MULȚUMEȘTI!
DOAR PUTEREA LUI TE ȚINE ȘI PRIN HARUL SĂU TRĂIEȘTI.

ȘI DACĂ-ȚI DOREȘTI UN LUCRU, SĂ ÎL CERI, CU MULȚUMIRI,
CU ÎNCREDERE CĂ DOMNUL, VA LUCRA PRIN ÎMPLINIRI;
PENTRU APĂ, PENTRU PÂINE, PENTRU VIAȚA CE O DUCI,
PENTRU JERTFA LUI CEA MARE, MULȚUMIRE SĂ-ȚI ADUCI!

ÎN CREDINȚĂ, ÎN ZIDIRE ȘI-N CUVÂNT VEI CONTINUA,
SĂ STRĂBAȚI PÂNĂ LA CAPĂT, TOATĂ ALERGAREA TA!
SĂ TE ROGI CU MULȚUMIRE ÎNTĂRIT ÎN HARUL SĂU,
IAR ISUS TE VA SUSȚINE CÂT VA ȚINE DRUMUL TĂU.

ȘI CREDINȚA SĂ-ȚI CONDUcă, TOT PARCURSUL PE PĂMÂNT,
MULȚUMIREA SĂ SE-ARATE ȘI ÎN FAPTE ... ȘI ÎN GÂND!
IAR PERSOANA LUI MĂREȚĂ, CHIAȚ DACĂ VA ZĂBOVI,
ÎN VEGHERE NECURMATĂ, NU-NCETA A-ȚI MULȚUMI!

DRAGOȘ IOSIF

Mulțumirea la masă

De ce atât de mulți creștini, șezând la masă, încep cu rugăciune? Lucrul cel mai potrivit când primești un dar este să mulțumești. Creștinul îl recunoaște pe Dumnezeu ca pe Dăruitorul hranei sale, și deci ar trebui ca Lui să-i aducă mulțumire. Acest lucru este în acord cu Scriptura: “mâncărurile” sunt “create spre a fi primite cu mulțumire de cei credincioși și care cunosc adevărul” (1 Timotei 4:3).

Omul din lume privește mâncarea ca pe un produs al unei mașini sau instituții pe care o numește Natura; dar creștinul merge mai departe și recunoaște pe Creatorul întregului sistem al naturii. Mai mult, el nu doar crede în existența unui asemenea Creator, ci chiar Îl cunoaște; este de fapt în comuniune cu El, “prin Cuvântul lui

Dumnezeu și rugăciune” (1 Timotei 4:5). Fratele Darby traduce această propoziție, “prin Cuvântul lui Dumnezeu și adresându-se liber Lui”. Iar notițele lui despre aceasta aduc lumină. El spune: “Cred că sensul de aici este următorul, enteuxis înseamnă o stare de vorbă cu o persoană, apoi cereri și mijlociri; o persoană stând de vorbă cu altă persoană...aceasta aparține celor credincioși și celor care știu adevărul, prin Dumnezeu care ne vorbește, și noi vorbind liber cu El. Aceasta așează totul pe un teren nou, pentru că L-am întâlnit din nou pe Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu ne-a pus în părtășie prin har. Iar cel fidel și cei care știu adevărul, și-au însușit aceasta și vin și intră în această stare de vorbă. Nu mai este prin natură, ci prin Cuvântul lui Dumnezeu.”

Scriptura spune că “Pentru că **S**orice creatură a lui Dumnezeu este bună și nimic nu este de aruncat, fiind primit cu mulțumire, pentru că este sfințit prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin rugăciune.” O idee la modă astăzi este că trebuie să te rogi pentru fiecare masă, înainte de a mânca. Adevărul este însă altul: hrana este sfințită datorită noii poziții în care stă cel credincios: “fie lume, fie viață, fie moarte, fie cele prezente, fie cele viitoare, toate sunt ale voastre;” (1 Corinteni 3:22) Partea noastră pe care Scriptura o poruncește, nu este rugăciunea, ci mulțumirea.

“Dacă este primit cu mulțumire” (1 Timotei 4:4). Hrana este “creată pentru a fi primită cu mulțumire” (1 Timotei 4:3). Astfel hrana de pe masa celui credincios devine un altar al mulțumirii; rodul buzelor noastre mulțumind Numelui Său. Cât de diferit de formula moartă pe care unii dintre noi a trebuit să o ascultăm cu suferință “Te implorăm o Doamne, sfințește această hrană pentru folosul nostru, și pe noi pentru slujba Ta, pentru binele lui Hristos. Amin.” Niciun cuvânt aici de mulțumire către Dăruitorul oricărui bine, pentru bunătățile Lui întinse pe masă pentru noi; iar rugăciunea înălțată nu este potrivită, cerând ca Dumnezeu să facă ceva ceea ce deja a făcut, și pentru

care așteaptă mulțumirea sau lauda din inimi iubitoare care deja îl cunosc.

Si chiar și acolo unde formulele au fost părăsite de mult, deseori trebuie să ascuți doar o expunere a rugăciunii posomorâte despre mâncare, despre noi înșine, despre slujirea noastră, dar niciodată o notă de mulțumire pentru Dumnezeu nostru, pentru darurile sale create! Rugăciunea este foarte binecuvântată, dar la fel este și lauda la locul ei, nu numai reacționează subiectiv asupra noastră, dar îl glorifică pe Dumnezeu. “Cel care aduce jertfă de laudă (mulțumire) Mă glorifică” (Psalmul 50:23) La masă, uneori se pune întrebarea, vrei să ceri binecuvântarea? Iar răspunsul potrivit ar trebui să fie, “Nu, mâncarea este deja binecuvântată; este sfințită pentru folosul nostru; și pentru această mâncare, astfel deja binecuvântată, voi mulțumi cu bucurie.”

Un gând prețios în legătură cu mâncarea de la masă, este că mulțumirea este pe baza răscumpărării, pentru că nu primim darurile lui Dumnezeu pe temelia inițială a creației, ci datorită crucii lui Hristos. Dumnezeu nu ar putea, drept fiind, să dăruiască cel mai mic beneficiu unui păcătos,

dacă dreptatea Lui în acel act nu ar fi satisfăcută. Deci pe baza acelei ispășiri ale lui Hristos, vin către noi îndurări zilnice; și în adevăr nu numai către noi, dar și către lume. Aceasta este temelia pe care Dumnezeu “face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreπți și peste cei nedreπți” (Matei 5:45).

Omul din lume nici nu visează că datorează hrana și hainele și fiecare bun de care se bucură, ispășirii pe care o disprețuiește, a lui Hristos; Dumnezeu ar arăta îngăduință față de păcat dacă ar fi altfel. În acest aspect “Hristos este ispășire...pentru întreaga lume” (1 Ioan 2:2) Oamenii continuă viața pe pământ și li se permite folosirea liberă a creației magnifice a lui Dumnezeu (magnifică, chiar dacă este întinată) datorită ispășirii lui Hristos; și în acest sens Dumnezeu este Salvatorul (Păstrătorul) tuturor oamenilor, în special al celor care cred. (1 Timotei 4:10) Textul acesta se referă la mântuire temporală, nu la cea veșnică.

Dacă acum jertfa de mulțumire îl glorifică pe Dumnezeu, să ne abținem de la aceasta atunci când suntem în public, de exemplu la restaurant sau la o altă masă publică? Fără îndoială că aceasta

este de multe ori o încercare pentru fire; este o mărturisire dechișă pentru Hristos, lucru de care inima, în mod natural, se ferește; dar ar trebui să ne aducem aminte de cuvintele prețioase ale Domnului, “Dar vă spun: Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, și Fiul Omului îl va mărturisi înaintea îngerilor lui Dumnezeu;” (Luca 12.8). Și din nou “Pentru că pe cei care Mă onorează îi voi onora.” (1 Samuel 3:30). Pavel pe corabie, “a luat pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor” (Fapte 27:35). Daniel a îngenunchiat și s-a rugat înaintea ferestrei deschise, așa cum făcea mai dinainte, de trei ori pe zi, chiar cu riscul pedepsei cu moartea.

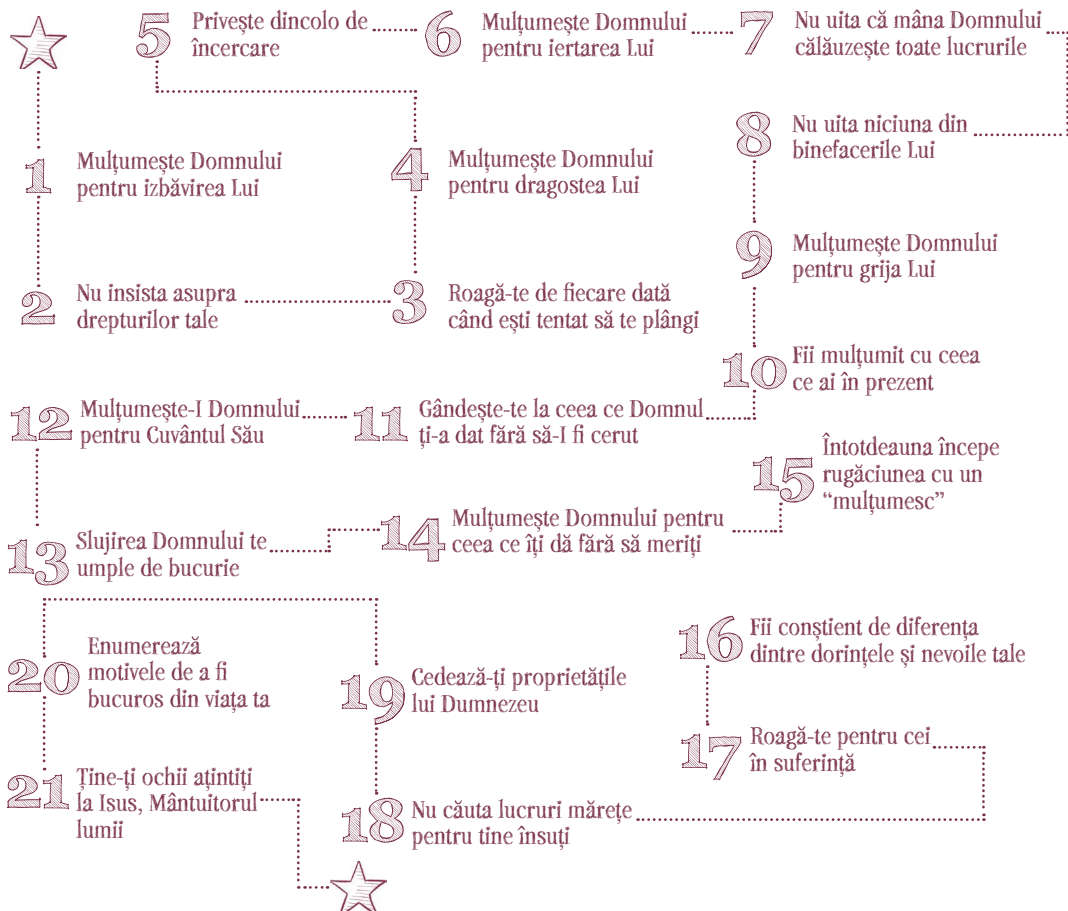
Astfel, acest subiect ușor al mulțumirii la masă ne poată arăta unde suntem cu adevărat, în legătură cu puterea lui Dumnezeu în sufletele noastre. “Dar voi veni în curând la voi, dacă Domnul va vrea;” spune Pavel, “și voi cunoaște nu vorba celor care s-au îngâmfat, ci puterea lor. Pentru că Împărăția lui Dumnezeu nu este în cuvânt, ci în putere” (1 Corinteni 4:19, 20).

E.J. Thomas

21 DE ZILE DE MULȚUMIRE

„Fiți mulțumitori”

(Coloseni 3:15)

Când salvarea ajunge prea târziu

Sunt situații în viață când trebuie să suni la 112. Soliciti o ambulanță de urgență, este o situație critică. Cineva are nevoie de ajutor, de un medic. Viața atârână de un fir de ață, te uiți în zare și aștepti să vezi printre mașini un girofar, să auzi o sirenă izbăvitoare... și aștepti, și aștepti, și suni din nou și din nou la 112: "Veniți vă rog mai repede, nu mai rezistă mult" ... și ambulața nu mai vine.

După 2 ore de așteptare încordată și luptă cu moartea, aceasta din urmă învinge și pacientul se stinge. După încă o oră vine în final și ambulanța... însă prea târziu. Ce sentimente v-ar umple inima cand sosește ambulanța? Mânie? Revoltă? Frustrare? Dezamăgire? Dispreț? Toate laolaltă? ... Orice alt sentiment numai mulțumire nu. Nu-i așa?

Acum două mii de ani două surori din satul Betania au solicitat o Salvare de urgență, una sigură, cu medic. Cel mai bun medic. (Ioan 11:3) Fratele lor era bolnav. Când Marele Medic primește apelul că “cel pe care îl iubește este bolnav” și află câteva detalii, îi liniștește: “Boala aceasta nu este spre moarte”. (Ioan 11:4) Minunat! Solii se întorc plini de bucurie ducând o veste extraordinară pe care abia așteptau să o împărtășească: “boala aceasta nu este spre moarte”, deci va fi bine. Ajung acasă și Lazăr zace fără suflare în pat. Murise între timp. Se înșelase Medicul? Ce faci acum cu evanghelia pe care o porți în suflet? O mai spui? Mai ai putere să spui că boala nu este spre moarte și să te expui privirilor mirate, ironiilor celorlalți și să pari un ciudat, când Lazăr stă fără suflare în fața tuturor? Sau te încrezi până la capăt în Marele Medic?

Salvarea ajunge și la Lazăr, însă după mai bine de patru zile. Maria și Marta sunt triste și resemnate: “Doamne dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit...” (Ioan 11:21) Medicul cere să meargă la mormânt, să se deschidă ușa și de acolo strigă: “Lazăre vino afară!”. Moartea se pleacă în fața Lui, îi dă cheile

și execută ordinul. Evanghelia a învins. Lazăr iese din mormânt vindecat pe deplin. Medicul Isus nu doar vindecă, El aduce viață și iubește pacienții, El iubește atât de mult încât aduce viață eternă. Marele medic nu primește bani și “atenții” de la noi, însă primește și apreciază un sincer ”Mulțumesc!”.

Mulțumirea nu se găsește pe toate străzile, e o floare rară. Din 10 leproși, bolnavi incurabil, mutilați și marginalizați de societate, vindecați complet de El, doar unul se întoarce să spună ”Mulțumesc”. Zece s-au rugat și au primit, doar unul însă, care era și străin, a spus “Mulțumesc!” (Luca 17:16-18).

Mulțumirea este esențială în ochii Lui Dumnezeu, nimeni nu se naște mulțumitor. Pentru asta trebuie să te naști din nou. Cauți motive de mulțumire? “Ce lucru ai pe care nu l-ai primit de la Dumnezeu?”

Voia lui Dumnezeu este să-l mulțumim în orice situație, în orice împrejurare și în orice conjunctură: încercări, pustie spirituală, când suntem nedreptățiți, și să nu uităm acest lucru nici când suntem în bucurii și succes. Mulțu-

mirea vindecă boala cârtirii, alungă gândurile și asigură continuitatea și înmulțirea binecuvântărilor. Mulțumirea produce sănătate trupească, însă cel mai important: produce sănătate duhovnicească prin Duhul Sfânt. Mulțumirea îl onorează pe Dumnezeu.

Noi, discipolii lui Hristos, n-ar trebui să fim “specialiști în mulțumire”? De multe ori problema mulțumirii stă în comparație,

pentru că vedem ce au unii, dar nu vedem ce n-au alții. Dumnezeu nu ne datorează nimic și noi știm asta. Tot ce s-a ivit bun pe cărarea noastră a fost doar har.

Mulțumirea este ca o jertfă de miros plăcut pe un altar curățit. Este un semn al încrederii noastre în El, inegalabilul Isus Hristos.

Robert Ion

Gânduri despre mulțumire

Mulțumirea transformă! Da, mulțumirea poate transforma zilele obișnuite în zile de recunoștință, rutina în bucurie și oportunitățile obișnuite în binecuvântări!

Mulțumirea aduce împlinire! Voia lui Dumnezeu este să mulțumim pentru toate lucrurile, iar voia Lui este bună, plăcută și desăvârșită!

Mulțumirea este începutul fericirii!

Mulțumirea nu schimbă realitatea în care trăim, ci pur și simplu ne curăță lentilele, astfel încât să putem vedea mai clar culorile!

Mulțumirea atrage! Persoanele mulțumitoare sunt o mărturie a frumuseții caracterului lucrat de Domnul Isus, iar caracterul Lui atrage.

Mulțumirea aduce echilibru! Aducerea - aminte a lucrurilor cu care am fost binecuvântați ne face bine, apropiându-ne și mai mult de inima iubitoare a Dăruitorului. Și tot binecuvântări sunt uneori și suferințele din calea noastră.

Întotdeauna, dar întotdeauna există ceva pentru care să fim mulțumitori!

Sara Ion

Carnea ta și fratele tău

Romani 14:1-15:7

Această secțiune formează un bloc de învățătură și se ocupă de un subiect care, la prima vedere, pare să aibă puțină relevanță pentru creștinul secolului 21, și anume, atitudinea primilor creștini la Roma, în legătură cu a mânca sau a nu mânca anumite tipuri de mâncare. Cu toate acestea, la o privire mai apropiată, descoperim exact opusul cazului nostru: există principii de fond care sunt extrem de relevante astăzi. Multe probleme dintre cei credincioși ar putea fi evitate sau chiar rezolvate, dacă am acționa (mai mult) pe baza acestor principii.

Situația la Roma

Declarația de început a acestui pasaj este un îndemn de a primi

pe cei “slabi în credință” (Romani 14:1). Aceasta ridică întrebarea: Cine sunt acești credincioși? Următorul verset explică: “*cel slab mănâncă verdețuri*”.

Cel mai probabil, această diferență de atitudine, a apărut, cel puțin în parte, din faptul că în adunarea de la Roma erau credincioși dintre iudei, dar și dintre națiuni. Aceia cu origine iudaică erau obișnuiți să se abțină de la mâncarea necurată (Levitic 11, Deuteronom 14) și experimentau dificultăți în a realiza libertatea lor creștină.

Ei gândeau că legile de dietă iudaice erau unele dintre lucrurile care defineau identitatea lor: poporul lui Dumnezeu, diferiți de “câini” (asemenea lui Petru în Fapte 10:9-16). În plus, unii ar fi avut anumite îngrijorări, care îi conduceau la a

se abține de la lucruri, care în ele însele nu erau necurate (cum ar fi vinul sau carnea în general - vers. 21). Asemenea scrupule erau bazate pe alte considerente, cum ar fi problema dacă unele mâncăruri nu ar fi fost închinat idolilor înainte de a fi vândute.

La prima vedere, ce ar fi putut fi mai lipsit de importanță decât diferențele în obiceiurile de a mânca? De ce apostolul Pavel ar fi interesat de un asemenea subiect și de ce Duhul l-ar conduce să-i dedice un paragraf semnificativ în această epistolă? Ideea este că nu era vorba de obiceiuri culinare, dar exista pericolul ca această problemă să poată afecta relațiile frățesti dintre cei credincioși și chiar abilitatea lor de a se bucura de relația lor cu Dumnezeu în laudă și închinare. Versetul 3 spune: *“Cine mănâncă să nu disprețuiască pe cine nu mănâncă”*. Erau două grupuri, fiecare înclinat să acționeze într-un fel care nu era frățesc: aceia care se simțeau liberi să mănânce (“cei tari”) erau în pericolul de a-i disprețui pe cei care nu mâncau (“cei slabi”). În schimb cei slabi, erau în pericolul de a-i judeca pe cei tari.

Relevanța pentru astăzi

Ceea ce este atât de instructiv pentru noi în acest capitol este felul

în care Pavel încurajează fiecare grup, în mod special pe cei tari, să-și schimbe atitudinea, sentimentele și comportamentul față de frații lor. Mintea omenească ar fi pledat pentru o abordare cu totul diferită:

- Stabiliți care grup este greșit și care este corect
- Cei corecți trebuie să-i instruiască pe cei greșiți
- Cei greșiți trebuie să-și schimbe comportamentul

Niciuna dintre aceste metode nu este urmată. Aceasta este cu atât mai surprinzător cu cât Pavel arată foarte clar care perspectivă este corectă. El spune: ‘Știu și sunt convins în Domnul Isus că nimic nu este necurat în sine (v.14) și: ‘dar noi... cei tari...’ (15:1). Pavel s-a identificat cu cei care au înțeles libertatea creștină în aspect de a mânca și a bea. Cei slabi nu se bucurau deplin de adevăr și, fără îndoială, de aceea nu trebuiau întrebați în legătură cu problemele dificile (14:1).

Dar nu era pur și simplu o problemă de a explica celor slabi că libertatea creștină include libertatea de a mânca toate tipurile de mâncare (cu excepția sângelui și a animalelor sugrumate: Fapte 15:29). Problema principală a lui Pavel nu era “cine are dreptate?” sau chiar “ce este corect?”, ci: “cum ne putem

purta față de frații noștri într-un fel creștinesc care să-L onoreze pe Hristos?” Pentru fratele tare aceasta ar însemna dacă și cum se va folosi de libertatea creștină și în ce circumstanțe ar trebui să renunțe la ea. Pentru fratele slab aceasta ar însemna dacă ar trebui să-i judece pe alții bazat pe propria lui conștiință.

Cum să ne purtăm cu cei credincioși care încă nu văd lucrurile ca noi

Pavel ne dă câteva indicii importante care ridică întreaga problemă la un nivel mult mai înalt decât acela de a mânca sau bea, sau diferențe de opinie. Aceste indicii merg în esența și centrul credinței creștine. Ele nu adresează doar, (simptomele, ci) și cauzele și atitudinile de fond. Ele sunt concepute să ne atingă inimile și conștiințele:

a. Versetul 3: “pentru că Dumnezeu l-a primit”. Ce motiv mișcător pentru a reconsidera comportamentul nostru față de fratele nostru: Dumnezeu l-a primit. Dragostea și harul lui Dumnezeu au fost descoperite în Hristos – și asta ar trebui să guverneze cele mai mici lucruri din viața noastră (15:7).

b. Versetul 4: “cine ești tu care judeci pe slujitorul altuia?”. Acest punct este adresat fratelui slab, care, cântărind bunele și relele fratelui, a uitat un punct important: fratele este responsabil Domnului, nu lui!

c. Versetul 5: “Unul consideră o zi mai presus decât alta; altul consideră fiecare zi la fel. Fiecare să fie deplin convins în mintea lui”. Mai departe, trebuie lăsat loc pentru exercițiul individual. Este bine să avem convingeri, dar nu ar trebui să le forțăm asupra altora sau chiar să apelăm la dispute în legătură cu subiectele la care ținem foarte mult. De câte ori nu a fost făcut mult rău încercând să forțăm ca toți să fie de acord cu punctul de vedere al unei persoane (câteodată lucruri foarte mărunte). Mai degrabă ar trebui să fim în rugăciune înaintea Domnului!

d. Versetele 6–9: Acest pasaj subliniază domnia lui Hristos (la fel cum versetul 4 a subliniat că noi suntem robii Lui). Domnia lui Hristos este aici bazată pe moartea și învierea Lui - aceste două evenimente care sunt atât de importante pentru credința creștină. De aceea

ar trebui să avem mare grijă să nu ne interpunem acestei domnii a lui Hristos, ci mai degrabă să fim exersați înaintea Lui și să trăim astfel încât să fim plăcuți Lui!

- e. Versetul 10: “Pentru că toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu.” Aici apostolul aduce un alt gând care merge foarte departe: într-o zi vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu. Acolo va trebui să dăm socoteală (v.12), fratele slab cum s-a comportat față de fratele puternic și vice versa. Întrebarea nu va fi: “cine a avut dreptate” ci: “a fost atitudinea mea față de fratele meu spre onoarea lui Hristos?” Acest gând provocator se aplică ambelor grupuri, aceia care ”judecă” și aceia care ”disprețuiesc”.
- f. Versetul 13 “să nu puneți înaintea fratelui vostru o piatră de poticnire sau un prilej de cădere.” Aici este o altă perspectivă importantă. Acțiunile mele au potențialul să poticnească pe altul. Să privim pe cel puternic. El este convins (pe drept) de libertatea lui creștină să mănânce. Cu toate acestea

libertatea lui nu este singura perspectivă. Dar impactul asupra fratelui său? Dacă fratele slab îl vede pe cel tare mâncând s-ar putea să-l urmeze, dar fără a avea libertatea de conștiință, lucru care ar fi păcat (v.23).

- g. Versetul 15: “Pentru că, dacă din cauza mâncării, fratele tău se întristează, nu mai umbli potrivit dragostei.” Aici este un alt principiu creștin vital: dragostea! Putem fi atât de absorbiți de explicațiile și convingerile noastre astfel încât să uităm complet dragostea, care la urma urmei este marca creștinismului! Dragostea caută cel mai bun lucru pentru obiectul ei! Dragostea mea pentru fratele meu ar trebui să mă facă să cedez drepturile și libertatea mea. Aceasta este o comparație puternică în adevăr. De o parte este “mâncarea ta”, probabil o farfurie plină de mâncare, ceva ce mâine nu va mai fi. De cealaltă parte a balanței este fratele tău, descris frumos ca cel “pentru care a murit Hristos”. Valoarea unui lucru este dată de prețul pe care un cumpărător este dispus să-l plătească. Hristos a plătit cu viața Lui, nu numai

pentru tine dar de asemenea și pentru fratele tău, pe care ai fost gata să-l disprețuiești! Acest gând te trezește și așează frumos lucrurile în perspectivă. Poate oare mâncarea noastră să fie atât de importantă, că de dragul ei, ne asumăm riscul de a răni (și chiar nimici) pe fratele ”pentru care a murit Hristos”, ”lucrarea lui Dumnezeu” (v.20)? Data viitoare când ne vom agita despre acest lucru sau despre altul pe care fratele sau sora noastră l-ar face, să verificăm dacă nu cumva a fost cu totul exagerat.

- h. Versetul 19: ”Astfel deci, să urmărim cele ale păcii și cele ale zidirii unuia de către altul.” Aici avem alte două lucruri de considerat: ne concentrăm asupra problemelor corecte, adică cele care duc la pace și zidire? Părerile noastre cele mai îndrăgite și mai puternice

n-ar trebui să pună în pericol lucrurile care contează cu adevărat: pacea și zidirea. Cât de ușor ne putem preocupa cu o convingere sau alta și să uităm să întrebăm dacă măcar o persoană va fi zidită de un asemenea conflict, sau dacă va contribui la armonie și pace. Nimic din acest articol nu ne descurajează la a sta pentru adevăr. Suntem sub obligația de a ”lupta pentru credința dată sfinților pentru totdeauna” să ”stăm tari” și să fim ”de neclintit” (Iuda 3; 1 Cor. 15:58, 16:13; Gal. 5:1; 2 Tes. 2:15). Dar trebuie să fim atenți: este posibil să credem sincer că ne luptăm pentru credință și totuși să fim greșiți. În mod deosebit când este vorba de probleme de conștiință sau probleme de a ne folosi drepturile și libertatea, atunci este potrivit pentru noi să fim flexibili.

Michael Hardt

**Iar noi, cei tari, suntem dator să
purtăm slăbiciunile celor fără putere
și să nu ne plăcem nouă înșine.
(Rom. 15:1)**

Mulțumind lui Dumnezeu și prinzând curaj

Un verset din Fapte mi-a adus aminte de o trăsătură creștină care este la îndemâna fiecăruia dintre noi. În acest verset citim că Pavel “a mulțumit lui Dumnezeu și a prins curaj” (Fapte 28:15).

Amulțumi lui Dumnezeu este. În sine însuși, o faptă de cea mai simplă natură, și care nu cere o ceremonie exterioară, o pregătire elaborată, o cercetare profundă a Scripturii, o energie specială pentru slujirea creștină, o creștere avansată ca și creștin. În mulțumire inima se ridică spontan către Dumnezeu ca la Dăruitorul cel Mare și Bun, ca și atunci când primim un dar, o scrisoare sau un pachet, inima este dintr-o dată sensibilă și mulțumitoare față de gândirea bună și atentă a

expeditorului. Fiecare moment al evenimentelor din viața noastră se întâmplă unul mai remarcabil decât altul, dar, deși nu-l putem înțelege, fiecare este condus în acord cu dispoziția plină de har a Dumnezeului și Tatălui tuturor. Pe măsură ce recunoaștem această ordine divină, inima se înalță spre cer într-un mic tribut de mulțumire - într-un cântec de mulțumire care uneori se aude, alteori nu.

În timpul incidentului de mai sus, Pavel avea imediat în urma lui experiența unei călătorii oboseitoare de cinci luni de când părăsise Cezarea ca prizonier al Romei pentru procesul său. Călătoria sa extinsă a fost marcată de multe vicisitudini, inclusiv foamea și naufragiul. Acum se

aprozia de metropola unde avea de mulți ani pe inimă să predice Evanghelia lui Dumnezeu, dar era posibil să nu fie pentru el un sentiment plăcut că în sfârșit se apropia de ea legat și în paza unei trupe militare.

În adevăr circumstanțele sale în acel moment erau de asemenea natură încât să deprime natura lui sensibilă. Dar, la vederea fraților care călătoriseră aproape 20 de kilometri ca să-l întâlnească, “Pavel a mulțumit lui Dumnezeu și s-a încurajat.” Interesul atent și grațios al acestor oameni față de care “era necunoscut la față” a mișcat inima lui caldă în profunzime. El a uitat pericolele din trecut, oboseala călătoriei și rușinea lanțurilor în bucuria celor care-l iubeau pe Hristosul pe care el îl sluja și care se expuseseră la ceva suferință în nerăbdarea de a-l întâmpina. Dar fiind fără îndoială mulțumitor fraților pentru interesul lor plin de dragoste, primul lui gând a fost să-i mulțumească lui Dumnezeu.

Și dacă ne întrebăm de ce aceste lucruri au fost așa, cred că răspunsul trebuie să fie, nu că exprimarea mulțumirii era o trăsătură pur apostolică, ci că mulțumirea față de Dumnezeu era un obicei al lui Pavel ca și ucenic al lui Hristos. Putem vedea acest obicei oriunde în epistolele apostolului. Trăsăturile proeminente ale unui om se pot vedea de obicei în comunicările sale scrise cu alții. Și dacă un om face referire

frecvent în cursul remarcilor sale publice sau private la practica de a mulțumi lui Dumnezeu, putem deduce ușor că acest subiect este unul de mare importanță în mintea lui și că formează o parte importantă a practicii sale.

Veți găsi un timp profitabil și interesant într-un sfert de oră liniștit în care veți consulta versetele de început ale epistolelor lui Pavel către Romani, Corinteni, Efeseni, Filipeni, Coloseni, Tesaloniceni și către Filimon și să observați cu câtă constanță apostolul mulțumește lui Dumnezeu pentru convertirea, creștința și ucenicia celor cărora le scria. Veți ajunge apoi la concluzia că era preocuparea lui constantă să caute subiecte de mulțumire. Mai mult, în conținutul scrisorilor sale, veți descoperi îndemnuri frecvente ca cititorii săi să dobândească obiceiul de a mulțumi totdeauna lui Dumnezeu pentru toate lucrurile. Citiți în special, Efeseni 5:20, Coloseni 1:12, Coloseni 3:17, 1 Tesaloniceni 5:18, 1 Timotei 2:1.

Dar mulțumirea era practică în zilele Vechiului Testament la fel ca și în Noul. Vă aduceți aminte de cântecul de bucurie pe care psalmistul l-a scris pentru ziua de Sabat-Psalmul 92:

*Bine este să lăudăm pe Domnul,
Și să cântăm psalmi Numelui Tău,
Preaînalte.*

Aș dori pentru a sublinia mai departe acest subiect să mă refer pe scurt la o altă împrejurare din Vechiul Testament în legătură cu practica acestei virtuți. Daniel, evreul, era practic capul imperiului medo persan sub Darius, și în această poziție era invidiat de toți înalții oficiali ai țării. Ei au complotat, așa cum știți, distrugerea lui asigurând un edict regal care interzicea orice rugăciune timp de 30 de zile unei alte persoane decât Darius. Pedepsa anunțată pentru neascultare față de acest decret tiranic era să fie aruncat în groapa cu lei.

Datorită poziției sale foarte înalte Daniel era conștient deplin de această interdicție. “Și, când a aflat Daniel că s-a semnat înscrisul, a intrat în casa lui; și ferestrele îi erau deschise în camera lui de sus, către Ierusalim; și îngenunchea pe genunchii lui de trei ori pe zi și se ruga și aducea mulțumiri înaintea Dumnezeului său, cum făcea mai înainte” (Daniel 6:10).

Comparând istoria profetului din Vechiul Testament cu cea a apostolului din Noul Testament, găsim că într-un caz mulțumirea a condus la curaj, iar în altul curajul era necesar pentru a mulțumi. Concluzia pe care o tragem din aceste exemple este că mulțumirea față de Dumnezeu și absența fricii sunt strâns legate împreună: la fel găsim în ceea ce a cântat profetul: “voi avea încredere și nu mă voi teme, pentru că Domnul

Dumnezeu este tăria mea și cântarea mea” (Isaia 12:2; Psalmul 118:14).

Uneori mă întreb dacă depunem efortul necesar pentru a fi mulțumitori lui Dumnezeu, și astfel să putem menține o inimă bucuroasă și o față zâmbitoare în ciuda unor circumstanțe întunecate. Există bineînțeles lipsuri speciale la care suntem supuși uneori cu toții. Suntem astfel în pericol să fim trântiți jos și să fim descurajați, și să uităm cum să fim mulțumitori. Ne simțim aproape ca acei captivi iudei atunci când spuneau, “Cum să cântăm o cântare a Domnului pe un pământ străin?” (Psalmul 137:4).

Este oare acesta cazul tău că nu ai absolut nimic în viața ta care să te facă să-l mulțumești lui Dumnezeu? Nu-ți poți aduce aminte de nicio îndurare? Trebuie să fie una, măcar două? Probabil vei putea dacă vei încerca să numeri câteva și sigur vei ajunge la 100. Și dacă vei medita adecvat vei spune și tu probabil ca psalmistul, “Tu ai înmulțit, Doamne, Dumnezeul meu, lucrările Tale minunate și gândurile Tale față de noi: nu se pot înșirui înaintea Ta. Să le vestesc și să le spun, sunt prea numeroase pentru a le istorisi” (Psalmul 40:5).

Încearcă mulțumirea ca o înviorare, și atunci vei găsi mușchii tăi întăriți și copasele încinse pentru a întâmpina orice ar veni.

Autor anonim

Regulamentul concursului este disponibil online pe site-ul revista.clickbible.org iar răspunsurile pot fi trimise pe e-mail-ul pearipidevultur@gmail.com.

1

Unde găsim în Biblie cântarea lui Ezechia?

2

Unde a primit regele asirian Sanherib, tribut de la Ezechia?

4

Cum s-a numit mama împăratului Manase?

3

Unde citim despre o noapte nedormită, care a adus bine pentru un popor întreg?

5

Unde a fost Pavel coborât pe fereastră, într-o coșniță (coș)?

6

Ce femeie a iubit Samson în valea Sorec?

7

Ce vale era acoperită cu fântâni de smoală?

8

Unde scrie că închinarea la îngeri este oprită?

10

Ce funcție avea Neemia?

9

Cărei biserici îi zice Duhul că are fapte de pe urmă mai multe decât cele dintâi?

„Poți să-mi spui care este calea către cer?”

Într-o dimineață eram în linie de bătaie într-un tranșeu, când asupra noastră s-a abătut un tir de artilerie neobișnuit de puternic. Peste tot era un nor gros negru de fum iar schijele zburau în toate părțile. Sărmanul Bert! A căzut ca secerat. Jim cel Mic, care avea peste doi metri înălțime, împreună cu un alt camarad, au sărit să-l ajute; însă și-au dat seama dintr-o privire că nu mai este nicio nădejde. Nu era niciun punct de Cruce Roșie pe aproape, așa că Jim cel Mic și cu alți câțiva au luat niște saci goi și o manta veche și l-au așezat pe Bert pe ele, în fundul tranșeului.

S-au întors din nou la posturi, dar nu după multă vreme Jim a auzit o voce înapoia lui spunând: „Poți să-mi spui care este calea către cer?”.

Jim cel Mic a sărit din nou lângă sărmanul Bert și a zis: „Calea către cer? Îmi pare rău, nu știu care este, dar îi voi întreba pe ceilalți. Poate că ei știu”.

S-a reîntors în linia de tragere, a mers până la primul om și l-a întrebat, dar nici acela nu știa; așa că a mers mai departe și l-a întrebat pe următorul, însă a primit același răspuns.

Povestea a trecut către cel al șaptesprezecelea: „Bert e pe moarte și vrea să știe care este calea către cer. Poți să-i spui care este această cale?”.

Întorcându-se, cu un zâmbet care-i lumina fața, el a răspuns: „Da, știu care este calea către cer, dar nu pot să-mi părăsesc postul”.

A băgat mâna în buzunar și a scos de acolo un Nou Testament micuț. Cu repeziciune, l-a răsfolit și a zis: „Uite aici, aceasta este calea către cer – acest verset subliniat cu creionul (Ioan

3.16). Îl las deschis aici; pune-ți degetul pe verset. Spune-i că aceasta este calea către cer”.

În sfârșit Jim a ajuns din nou lângă el.

„S-a rezolvat, Bert”, a spus Jim cel Mic.

„Iată aici calea către cer: «Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.»

Ochii sărmanului Bert erau acum larg deschiși și el sorbea fiecare cuvânt. Ce scenă a fost aceasta! Jim cel Mic, îngenunchat în fundul tranșeului, ținând cu mâna lui mare micuțul Testament, cu lacrimi curgându-i pe obraji în timp ce citea iarăși și iarăși acele cuvinte dăătoare de viață pentru Bert!

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

Pacea se așternea pe chipul lui Bert în timp ce repeta în șoaptă: „oricine, oricine”. După un timp fața i-a strălucit mulțumită și, cu o ultimă suflare, a murmurat din nou: „oricine,” apoi s-a dus. S-a dus de pe câmpul de luptă ca să fie cu Hristos!

Dragă prietene, ca unul care am găsit și eu însumi această cale, dă-mi voie să te asigur că acesta este lucrul real. Domnul Isus este Mântuitorul adevărat. El este Acela care a spus: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14.6), și „Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit” (Ioan 10.9).

Nu este de ajuns numai să cunoști calea către cer; trebuie să apuci pe această cale, intrând prin Hristos – Ușa. Când te vei hotărî să intri?